

NO
Bedtime
Stories

ISBN: 9789403882451

Cover: Mirthe Bonhomme

© Alle rechten voorbehouden.

Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de Young Readers Foundation.

NO
Bedtime
Stories

4 meeslepende novelles

W.S. Van Hamont

No Bedtime Stories

bevat:

Vanished in the cold	blz. 7
De Elfenschrijvers	blz. 105
Twee gezichten	blz. 149
De Smidsjongen	blz. 181

VANISHED IN THE COLD

13 survivors. Zero trust.

Vanished in the cold

Geschreven door

Nileidi Panzo, Aulona Berisha en Merel Nieuwenhuis

“... The crash didn't kill them, but what came after might...”

Hoofdstuk 1

“Wanneer komt de hulp?” zucht Melodie, die haar blonde haren in een knot draait. “Ik heb het zo warm hier.”

Ze zitten inmiddels al één uur te wachten in het vliegtuig en haar geduld raakt op. Ze zeiden ongeveer drie kwartier geleden dat het maar twintig minuten zou duren. Ondertussen zijn Naisha en Aurela aan het lachen om een moeder die boos tegen haar kind schreeuwt.

“Als gij uw mond nu niet houdt, dan komt de piloot u halen en die smijt u zo het vliegtuig uit!” met het meest Vlaamse accent ooit.

Na nog meer wachten komt de piloot met het nieuws dat de motor niet werkt door de kou en dat de vlucht helaas geannuleerd moet worden. Ondanks al het geklaag en gezucht, stapt iedereen rustig het vliegtuig uit met de instructies om naar de balie te gaan waar ze de volgende vlucht kunnen vastleggen.

Eenmaal aangekomen wil Naisha zoals gewoonlijk de grapjas uithangen.

“Kunnen jullie niet toevallig een hotel regelen voor ons, zodat we een extra dag hier hebben?” lacht ze.

“Doe normaal!!” fluistert Aurela binnensmonds, maar vlijmscherp. Ze hebben echter toch nog wat geluk, want de vrouw neemt de vraag serieus.

“Natuurlijk mevrouw, nogmaals sorry voor het ongemak.”

Melodie en Aurela kijken elkaar vol ongeloof aan, terwijl Naisha met haar fonkelende, bruine ogen kijkt alsof ze in de zevende hemel is.

“En kunnen jullie ook...” gaat Naisha verder tot ze onderbroken wordt door Melodie.

“Bedankt voor het hotel, mevrouw. We zijn u heel dankbaar.”

De vrouw verwijst hen nog verder naar de plaats waar ze hun koffers kunnen ophalen en wenst ze nog een fijne dag toe. Naisha begint te jammeren wanneer ze buiten bereik van de balie zijn.

“Ik had letterlijk vip-kamers kunnen regelen in het hotel.”

Mel en Aurela besluiten haar te negeren terwijl ze hun koffers pakken. Even later loopt Mel op kop, gevolgd door El, die helemaal gek wordt van Naisha.

“Ze blijft maar zeuren over het feit dat zij het hotel heeft geregeld.”

Aangekomen bij de koffers moeten ze weer wachten, omdat de deur van het bagageruim vastgevroren is. Na een halfuur komen hun koffers eindelijk aan en zijn ze klaar om naar het hotel te gaan. Ze beslissen om even te ontspannen in de sauna en nog wat te eten in de bar. Mel en Naisha hebben hun keuze al snel gemaakt, sushi. Terwijl Aurela nog twijfelt zoals altijd, beslist ze uiteindelijk dat ze ook sushi wil. Na een vermoeiende dag zoeken ze al snel hun bed op.

De volgende ochtend maakt Mel de andere twee wakker om naar Santa Claus Village te gaan. Voordat ze vertrekken, moeten ze nog ontbijten. Om snel te zijn, halen ze een ontbijtmenu bij McDonald's. Ze rennen om de bus te kunnen halen, maar tijdens hun sprint naar de bushalte valt Aurela bij het oversteken als een zeester midden op de weg. Ze staat op en probeert te handelen alsof er niks is gebeurd, maar die poging mislukt en iedereen schiet in de lach.

“Ja, lach maar, totdat een van jullie valt dan zullen we zien wat er gebeurt.” Nadat ze dat gezegd heeft, kan ze zelf amper haar gezicht in de plooi houden en schieten ze alle drie alsnog in de lach.

Even later komen ze aan in Santa Claus Village en zijn ze klaar voor een gezellige dag. Eerst gaan ze op de foto met de kerstman, wat verschrikkelijk duur is. Maar de hoge prijs is al snel vergeten door de lekkere pizza’s die ze daarna eten. Dan is het tijd voor wat leuke activiteiten. Terwijl ze iets aan het zoeken zijn, ruikt Melodie overheerlijke pannenkoekenaroma's en staat abrupt stil. Aurela botst met haar neus tegen Mel haar schouder.

“Auw, waarom stop je opeens?” vraagt ze boos. Op sommige momenten helpt Aurela haar lengte niet, en dit is één daarvan.

“Shht,” zegt Mel, “ruiken jullie ook die geur?”

Melodie loopt meteen naar binnen zonder te wachten op Naisha en El’s reactie. Lachend volgen ze haar. Nadat ze met veel zin pannenkoeken en milkshakes wegwerken, gaan ze op zoek naar Santa’s pets. Bij de inkom halen ze tickets en kopen ze wat voer dat ze later aan de rendieren gaan geven. Per ongeluk krijgt één van de jonge rendieren een braid van Naisha te pakken, waardoor ze zich doodschrikt. In de verte horen ze een koppel giechelen vanwege Naisha’s flater. Uit schaamte sluipen Mel en Aurela achter haar weg.

Later komen ze het koppel weer tegen. Het meisje, een leeftijdsgenoot, vraagt vriendelijk om een foto te maken en overhandigt Aurela haar telefoon.

“Hier, jullie passen echt goed bij elkaar!” geeft El het toestel terug als ze een mooie shot heeft genomen.

Het jonge koppel straalt daadwerkelijk. Het meisje heeft weelderige blonde krullen, terwijl haar vriend eerder donkerbruin krullend haar heeft. Ze hebben beiden sprankelende, bruine ogen, alleen die van het meisje zijn zachter dan die van de jongen. Ze vullen elkaar perfect aan.

Na hun lange dag in Santa Claus Village zijn de drie vriendinnen bekaf. Uitgeput komen ze terug aan in het hotel. Ze gaan alle drie vroeg slapen, nagenietend van hun perfecte dag, maar niemand kon hen voorbereiden op het drama dat er die dag was gebeurd!!

Hoofdstuk 2

“Kan je alsjeblieft stoppen met snurken?!” vraagt Naisha met een boze toon. Het is midden in de nacht en Melodie stopt maar niet met knorren. In de kamer is er één stapelbed en een éénpersoonsbed. Natuurlijk heeft Aurela het eenpersoonsbed geclaimd voordat Melodie of Naisha zelfs een stap in de kamer konden zetten.

“Waarom schreeuw je zo?” vraagt Aurela versuft.

“Hoor je haar niet snurken als een opa?” antwoordt Naisha terwijl ze een donzig kussen tegen Mel haar hoofd smijt. Geschrokken springt Mel wakker.

“Eindelijk, het snurken is gestopt,” zucht Naisha met rollende ogen. Mel mompelt iets onbeduidends voor ze terug in slaap valt en het snurken opnieuw begint.

“Haaaaah,” gaapt Mel terwijl ze haar armen strekt.

“Hebben jullie ook zo lekker geslapen?”

Aurela schiet door Naisha’s geïrriteerde gezichtsuitdrukking in de lach.

“Naisha volgens mij wel,” zegt ze sarcastisch.

“Ja, jij wel hè,” gromt Naisha grievend.

“Ik voel me niet beledigd, ik heb tenminste geslapen in tegenstelling tot jou.”

“Dat kan wel zo zijn, maar ik ben tenminste het eerst in de badkamer,” grijnst Naisha terwijl ze ernaartoe sprint.

“Tweede!” roept El.

“Ik ben misschien de jongste, maar jullie zijn overduidelijk het kinderachtigste,” is Mel haar reactie.

Na een lekker ontbijt vertrekken ze met weinig zin naar het vliegveld, wetend dat hun vakantie er nu echt op zit.

Geen van de vriendinnen heeft eraan gedacht om een taxi te regelen. Gelukkig komt er net nog een bus aan. Ze kijken elkaar opgelucht aan en vergeten al snel hun eerste zorgen.

“Rennen!” roept Naisha, terwijl ze de bus voor haar ogen ziet stoppen aan de bushalte. Ze vliegen er naartoe, bang om uit te glijden. De twintig meter lange weg voelt als een eeuwigheid door het dikke pak verse sneeuw. Net op tijd springen ze op de bus, nog hijgend en zwetend. Tot hun eindbestemming, het vliegveld, zegt niemand nog een woord. Iedereen is er stilletjes klaar mee.

De drie vriendinnen staan te wachten in de lange rij bij de gate. Naisha rommelt even in haar tas voor ze de anderen aankijkt.

“Wat?” vraagt Mel, die haar blik als eerst opmerkt.

“Hebben jullie deo? Die van mij zit volgens mij in mijn koffer.”

“Ben jij niet degene die het eerst heeft gedoucht?” vraagt Mel met een spottende blik.

“Hebben jullie deo of niet?”

Melodie en El beginnen te zoeken in hun tassen, maar ook zij vinden niets.

“Fijn, nu moet ik voor uren blijven stinken.” klaagt Naisha.

“Uhm, ik heb wel deo,” klinkt een onbekende stem. Ze draaien zich om naar het meisje dat het heeft aangeboden en zien dat ze helemaal geen onbekende is. Haar blonde krullen zijn verfijnder dan gisteren en ze heeft dezelfde lichte glimlach om haar mond. Het is hetzelfde meisje dat een foto vroeg in Santa Claus Village. Ze grabbelt de deo uit de tas die aan haar vriend zijn schouder hangt.

“Uhm ...ja...d...dank je,” stottert Naisha. In haar ooghoek ziet ze de vriend intens naar haar staren.

Waarom kijkt hij zo? denkt ze bij zichzelf, terwijl ze ongemakkelijk de deo aanneemt.

“Ow, dit is trouwens mijn vriend Aiden, ik ben Liv, zijn vriendin,” introduceert ze zichzelf en haar vriend. Hij lijkt zich te herpakken na de introductie en lacht vriendelijk. Terwijl Naisha de deo gebruikt, fluistert Aurela zachtjes iets tegen Mel.

“Zag jij dat ook?”

“Wat...wat zag je?”

“Die enge vent, die zo raa...”

“Bedoel je Aiden? Hij ziet er toch aardig uit. Hij glimlacht zelfs.”

Naisha wil de deo teruggeven aan Liv, maar voordat Liv haar hand kan uitsteken, reikt Aiden zijn hand al uit om het aan te nemen. Naisha is wat verbaasd, ze verwachtte Liv haar hand, maar probeert dat te verbergen als ze het voorwerp aan hem geeft.

“De rij gaat vooruit,” vertelt Naisha in een poging om de sfeer te verlichten.

“Oké, nog een fijne vlucht, hopelijk is er weinig turbulentie,” zegt Liv op een grappige toon terwijl ze haar vriend strak aankijkt.

Al snel installeren de passagiers zich in het vliegtuig. Natuurlijk zitten de meisjes langs elkaar, nu is het alleen nog uitvechten wie er langs het raam mag zitten. Naisha geeft als eerste op en gaat aan de buitenkant zitten.

“Hoedje op!” roept El luid. Ze krijgt een paar boze blikken van de reizigers, maar haar overwinning vindt ze belangrijker.

Uiteindelijk zit Aurela naast het raam en de chagrijnige Melodie in het midden. Er wordt alweer een half uur vertraging aangekondigd, wat een hele hoop gezucht oplevert.

“Als we maar niet nog een dag hier moeten blijven. Ik heb echt geen zin in nog meer pannenkoeken,” kermt Aurela sarcastisch. Ze wisten allemaal dat ze het niet erg zou vinden. Geen van de meisjes zou het erg vinden. Met die aangename gedachte vallen ze binnen de vijf minuten in slaap.

Hoofdstuk 3

Melodie is de eerste die wakker schrikt van het luide geroezemoes. Al gauw worden de andere twee vriendinnen ook wakker. Alle passagiers zijn luid door elkaar aan het praten. Aurela denkt voor een moment dat er iets mis is met het vliegtuig, maar ziet dan dat ze nog steeds niet zijn vertrokken.

“Wat is er aan de hand?” vraagt Melodie nieuwsgierig terwijl ze rondkijkt. Een man die aan de andere kant van het gangpad zit, hoort de vraag.

“Iemand is gisteren vermoord in Santa Claus Village.” Hij glimlacht als hij het zegt, bijna alsof hij geniet van het nieuws. De man heeft veel tattoos die zijn hele gezicht en gespierde armen bedekken. Hij ziet er niet bepaald betrouwbaar uit, eerder iemand die je 's nachts niet wil tegenkomen. Aurela en Melodie wisselen een snelle blik uit.

“Vermoord?” herhaalt Aurela zacht, terwijl ze haar stem onder controle probeert te houden.

“Ja, als in dood,” wringt de man zich tussen het gesprek. Zijn ogen sperren open en mondhoeken krullen omhoog als hij merkt dat Aurela's verbleekt. Al snel verbreekt ze oogcontact en probeert ze op een subtiele wijze Naisha's blik te zoeken. Die heeft ondertussen haar telefoon genomen om het nieuws op te zoeken en ze meer informatie te verwerven. Ze vindt meteen vele krantenkoppen die allemaal hetzelfde vertellen.

**‘Woman brutally murdered,
Santa Claus Village, Rovaniemi.’**

Naisha klikt op een video die erbij staat. Er begint een nieuwslezer te spreken?

“Yesterday around 2 pm, in Santa Claus Village, Rovaniemi, a woman was found dead in the restroom of one of the local restaurants. She appeared to have been brutally murdered, the police suspects that she was strangled. The victim has been identified as Carla Duarte, a 22-year-old woman. She was one of the waitresses working in the restaurant. The entire working staff was deeply shocked by the news. It happened to be one of her colleagues who found the body while she was on her way to clean the restroom. The police are still investigating who murdered the young Carla, and what exactly happened.”

Er springt een foto in beeld van het, met een laken bedekte, dode lijk dat op de grond ligt, waardoor ze alle drie geschokt naar adem happen. Naisha zet snel haar telefoon uit en er daalt een geladen stilte over hen heen.

“Het is toch niet gebeurd in het restaurant waar wij hebben gegeten?” vraagt Melodie na een tijdje.

“Ik weet het oprecht niet,” reageert Naisha.

Het geroezemoes stopt wanneer er een stem uit de speakers klinkt die aangeeft dat het vliegtuig klaar is om te vertrekken. Terwijl de stewardess uitleg geeft over wat te doen wanneer er een noodgeval is, voelt Naisha ineens een tikje op haar arm. Ze draait zich geschrokken om en ziet dat het een klein meisje is dat achter haar zit. Naisha schat haar 7 of 8 jaar oud in.

“Was jij gisteren in Santa Claus Village?” vraagt ze met fonkelende groene ogen vol nieuwsgierigheid. Aurela en Melodie draaien zich ook om naar het meisje.

“Ja, ik was er met mijn vriendinnen. Jij ook?” vraagt Naisha op haar beurt. Het meisje knikt als antwoord.

“Met mijn ouders,” voegt ze eraan toe.

“Hoe heten jullie?”

“Ik ben Naisha. Die met het lang, ontploft haar is Aurela en die blonde heet Melodie.”

Het meisje begint te lachen. Melodie lacht ook verontwaardigd, terwijl Aurela niks anders kan dan Naisha verbaasd aankijken. Het lachen duurt helaas niet zo lang, want een stewardess komt naar hen toe en sust ze tot stilte. De uitleg over veiligheid gaat door wanneer het meisje Naisha nog een keer aantikt.

“Mijn naam is Lily,” fluistert ze nog voor ze weer achterover leunt in haar stoel. Na de lange uitleg en nog een paar minuten wachten vertrekt het vliegtuig eindelijk.

Het was een leuke reis, maar de vriendinnen zijn meer dan blij om over een paar uurtjes eindelijk weer thuis te zijn. Alle drie doen ze hun eigen ding. Melodie luistert naar haar gedownloade muziek via haar koptelefoon, terwijl ze haar Pringles rustig opeet. Aurela bekijkt de foto's in haar camerarol voor de honderdste keer. Naisha bestelt wat eten, en als dat op is nog meer eten, en daarna nog een snack. Het vliegtuig heeft af en toe hevige turbulenties, maar die zijn snel weer voorbij.

Anderhalf uur later zijn ze alle drie weer in slaap gevallen. Alleen worden ze dit keer gewekt door een heel ander soort geluid. Melodie schrikt als eerste wakker als er mensen beginnen te roepen. Ze kijkt verdwaasd om zich heen en voelt dan de hevige turbulentie van het vliegtuig. In paniek maakt ze de anderen wakker.

“Aurela...Naisha, wordt wakker...er is iets mis,” krast ze terwijl ze hen wakker schudt.

Snel worden de andere twee ook wakker bij het horen van de paniek in Mel's stem, het gegil van de passagiers en de hevige turbulentie.

“Wat is er aan d...” begint Aurela, maar haar woorden worden abrupt afgekapt door een ondraagbare schok van het vliegtuig.

“Stststst...!! We storten neer!!!!” schreeuwt iemand, waardoor er nog meer chaos ontstaat in het vliegtuig. Door de luidsprekers horen ze de piloten in de cockpit paniekerig communiceren. Het vliegtuig begint nog heviger te schudden en er klinken rare motorgeluiden. De lampen beginnen te flikkeren en Aurela merkt dat de buitenste laag van het raam langs haar stuk barst. Ze ziet door het raam alleen maar wit.

“Oh nee, we gaan sterven!!”

Ze bedekt ineens haar oren.

“Ik hoor niks meer?!” Door de snelle daling voelt Aurela een scherpe pijn in haar oor, die blijft toenemen.

De stewardessen verdelen zich zo tactisch mogelijk, met de bedoeling dat iedereen hen hoort.

“Brace! Stay down! Stay down!,” herhalen de stewardesses. Ze proberen iedereen rustig te krijgen, maar zodra de zuurstof-maskers met een doffe knal vallen en in de lucht bungelen, begint alle stress opnieuw. Voor de zekerheid geven ze nog laatste instructies over hoe je ze moet opzetten, maar het is moeilijk om te blijven staan in het pad. Meteen krijgen ze zelf het bevel om te gaan zitten vanwege de onveilige situatie.

Overal hoor je mensen bidden en vragen om vergiffenis, mensen die het al hebben opgegeven. Melodie kijkt naar haar vriendinnen en ziet ook de angst in hun ogen en houding.

Ik moet Naisha en Aurela helpen, we mogen niet zo gaan. denkt ze vastbesloten. Ze is niet van plan om hun levens zo te laten eindigen.

El haar angst van vliegtuigongevallen komt naar boven. Naisha merkt haar roodkleurende ogen en de tranen die van haar wangen rollen op, terwijl Melodie diep in gedachten verzonken zit om een plan te bedenken. Voor een splitseconde maken Naisha en El oogcontact. Ze beseffen allebei hetzelfde: ze gaan hier dood. Ze twijfelen voor geen seconde en grijpen naar elkaars hand. Naisha wil er voor El zijn, maar haar angst voor de dood blijft zeker niet achterwege.

“Pak jullie jassen en nekkussens, als je toevallig nog meer dekens, vesten of zoiets hebt, pak ze en trek ze aan!” beveelt Mel. Naisha en Aurela kijken elkaar door hun waas van tranen in de war aan.

“Doe dit om je lichaam extra bescherming te geven. Alle kleine beetjes helpen of niet soms?”

“Als je merkt dat we neerstorten, maak je zo klein mogelijk en blijf zo dicht mogelijk bij elkaar.” Naisha trekt snel haar jas aan en zoekt naar meer. El blijft in shock stil zitten, waardoor Naisha uit volle borst alles nog een keer schreeuwt. Haar stem breekt, maar ze stopt niet. Bij het horen van Naisha’s roepen, komt El uit haar shock en schiet ze aan de gang. De mensen in de rijen voor en achter de drie vriendinnen hebben het ook gehoord en besluiten meteen om ze te volgen. Mel werpt een vlugge blik naar het raam en ziet eindeloze sneeuwvlaktes.